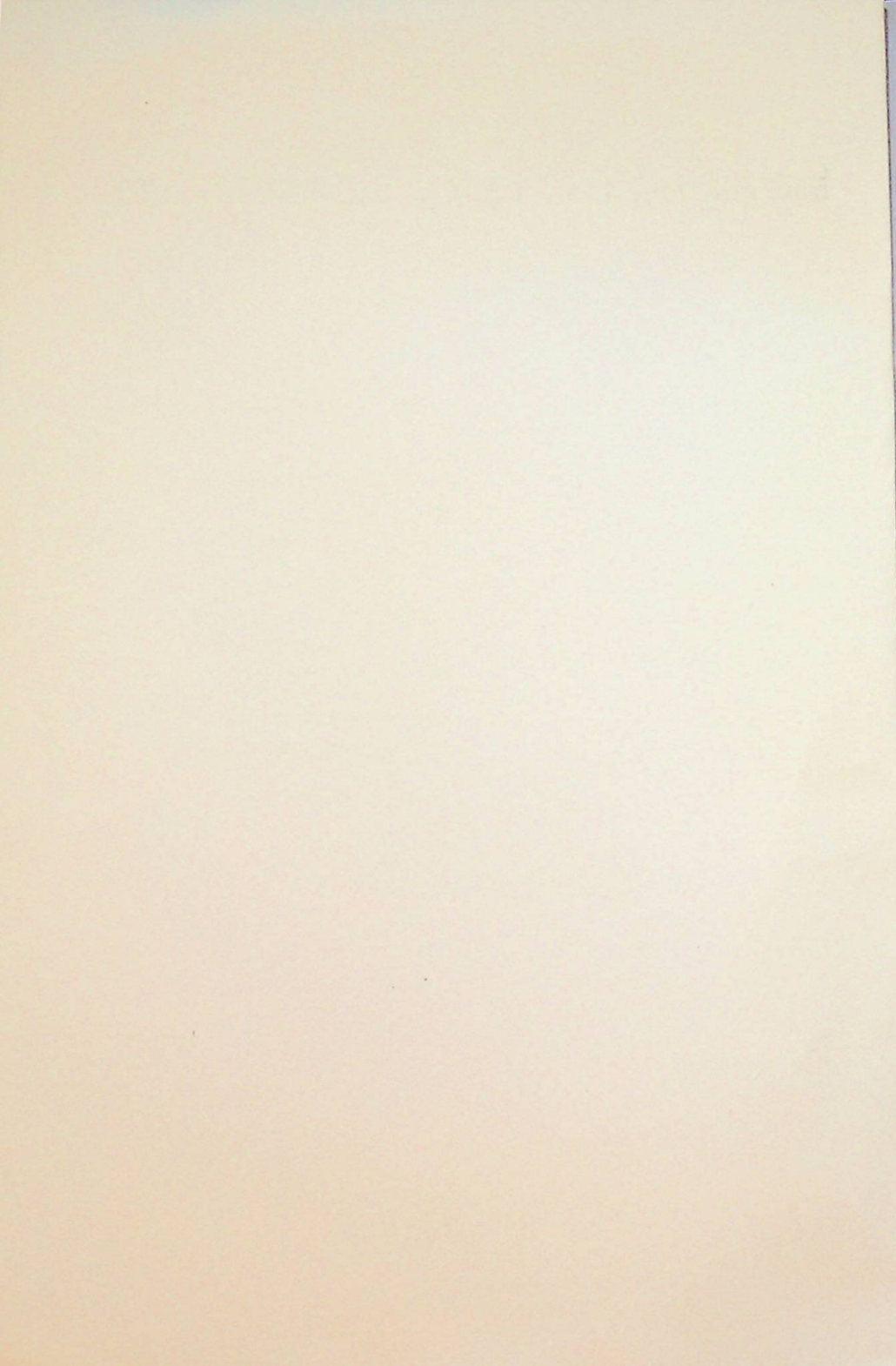

சிவ வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழண்ணல்

சிவ வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழண்ணல்

தமிழ்க் கல்வி, பண்பாட்டு
விழிப்புணர்வுப் பேரியக்கம்

ஏரகம்,

4 / 585, (732), சதாசிவ நகர்,

வண்டியூர்ச் சாலை,

மதுரை - 625 020

நூற்பெயர்: சிவ வழிபாட்டின் தேற்றமும்
வளர்ச்சியும்

ஆசிரியர்: தமிழண்ணல்

பதிப்பாசிரியர்: உல. பாலசுப்பிரமணியன்

ஒருங்கிணைப்பாளர்: பி. வரதராசன்

© ஆசிரியர்

முதற்பதிப்பு: திருவள்ளுவராண்டு 2042; ஏப்பிரல், 2011:

பக்கம்: 16

நூற்படிகள்: 1000

பதிப்பு:

தமிழ்க் கல்வி, பண்பாட்டு

விழிப்புணர்வுப் பேரியக்கம்

ஏரகம், 4 / 585 (732), சதாசிவ நகர்,

வண்டியூர்ச் சாலை, மதுரை - 625 020.

விலை: உருபா 10

அச்சிட்டோர்:

சிவ வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழர்தம் இயற்கைச் சூழல் வழிப்பட்ட நிலத் தெய்வ வழிபாடுகளில் சிவன், திருமால், கொற்றவை வழிபாடுகள் மேலோங்கின என்பதை அனைவரும் அறிவர். இவை மூன்றும் முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை நில வழிபாடுகளாகும்.

தமிழகத்தில் அடர்ந்த காடுகள், மலைகள் சூழ்ந்து, ஒரே அடர்த்தியாய், எங்கும் பசுமையாய், ஆங்காங்கு சிற்றார்களையும் கடற்கரை ஓர மருத நிலங்களில் மட்டும் பெருநகரங்களையும் கொண்டிருந்த காலம் அது. தமிழகத்தில் இவ்வாறு நான்கு நிலங்களே நிலையாக இருந்தன. தொல்காப்பியரும் 'முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்' என்று இவற்றையே குறிப்பிட்டார். தமிழில் உலகை 'நானிலம்' என அழைக்கும் வழக்கமொன்றுண்டு.

பிறகு பாலை நிலம் எங்கிருந்து வந்தது?

குறிஞ்சி நில மலைகளுக்கு அப்பாலிருந்த, எல்லை ஓரப்பகுதிகளும் முல்லை நிலக் காடுகளுக்கு இறுதியில் இருந்த அதன் எல்லை யோரப் பகுதிகளும் ஓரளவு சேர்ந்து, கலந்திருக்கும். அவை வெப்பம் மிக்க கோடை காலத்தில் (முதுவேனில்) பெரிதும் வறண்டு, வெறும் குத்துச் செடிகள் மட்டுமே கரிந்தும் - மரங்கள் வாடியும் காணப்படும். அதுவே மக்கள் போக்குவரத்துக்கு உதவும் பெருவழிப் பாதையாயிற்று. இந்தப் பகுதிகள் மழைக் காலத்தில், மீண்டும் தளிர்ந்துத் தழைத்துக் காணப்படும். பிற நிலம் எல்லாம் கருங்கும்மெனத் திரண்டுருண்ட அடர்ந்த காடுகளாகவே இருந்தன. அதனால் மக்கள் போக்குவரத்திற்குப் பயன்பட்ட இதைப் பாலை என்றனர்.

பெரும் போர்க்களங்களும் - வெண்ணிப் பறந்தலை, வாகைப் பறந்தலை போல்வனவும் இவ் பாலைநில வெளிகளிலேதான் நடந்தன.

தொல்காப்பியர் பாலையை நடுவுநிலைத் திணை என்றவர், அது எது என விளக்கவில்லை. இளங்கோவடிகள்தான்,

வேனிலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்

தானலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி

முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

நல்லியல்பு அழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்

(சிலம்பு 11, 62 - 66)

இதிலிருந்து ஓர் உண்மை புலனாகிறது. மூல்லை குறிஞ்சி பாலை - மூன்றும் ஒன்றினொன்று இயைபுடைய நிலங்களாகும். அதனால் இம் மூன்றின் நிலத் தெய்வ வழிபாடுகளிலும் ஒரு கலப்பு ஏற்பட்டது.

கோவலன் கண்ணகி கவுந்தியடிகள் மூவரும் சோழ நாட்டு வழி களில் மதுரை நோக்கி நடந்ததை நாடுகாண் காதை என்றும் அதைக் கடந்து பாண்டிய நாட்டிற் புகுந்து நடந்ததைக் காடுகாண் காதை என்றும் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். அது பாலை நில வழியாதலின் கண்ணகிக்கு வேனிலின் வெப்பம் தாங்க வொண்ணா தாயிற்று. அதனால் வழியிடையேயிருந்த கொற்றவைத் தெய்வத்திற் குரிய ஐயை கோட்டத்தை அடைந்தனர். அங்கு ஓய்வு பெறுமாறு தங்குகின்றனர். அது ஆறலை கள்வராம் எயினர்கள் வாழும் இடமாகும். அப்போது அங்கு அவ்வேட்டுவக் குடியினராம் எயினரும் எயிற்றியரும் தங்கள் பாலைநிலத் தெய்வமாகிய கொற்றவையை வழிபடும் நிகழ்வொன்று நடப்பதை, இம்மூவரும் வேடிக்கை பார்ப்பதாக, 'வேட்டுவ வரியை' அமைக்கின்றார். இளங்கோவடிகள்.

சாலினி என்ற பெண்மீது, தெய்வமுற்று, அவள் 'சாமி வந்து' - அருள் வந்து ஆடுகிறாள்.

கலையமர் செல்வி - கலைமான் மீது அமரும் கொற்றவைத் தெய்வம். அவளுக்கு நேர்த்திக் கடன் கொடுக்காததால், அங்கிருந்த எயினர் குடிக்கு நிரை கவராமல் வளம் சுருங்கிப்போனதாம்; வழிப்பறி வாய்க்காததாலும் செல்வ வளம் குன்றிப் போனதாம். மறக்குடி மக்க ளாகிய அவர்கள் அறக்குடி மக்கள் போல் அடங்கிப் போயினராம். இதற்கு, அச்செல்விக்குக் காணிக்கையை - கடனைச் செலுத்தி, ஆடிப்பாடி வணங்கித் தொழுதாலன்றி, எயினர் குடிக்கு வாழ்வில்லை என்று, அருள் வந்தாடிய சாலினி கூறினாள்.

ஊர் நடு மன்றத்தில், அப்பழங்குடி மக்களில் ஓர் இளம்பெண் ணாகிய குமரியைக் கொற்றவைபோலப் புனைந்தனர். அவளது நெறித்த கூந்தலைச் சடையாகக் கட்டி, அதில் ஒரு பரம்புக் குட்டியைக் கொண்டு, இறுகக் கட்டினர். தடித்ததொரு காட்டுப் பன்றியின் வெண் ணிறச் சிறு கொம்பைக் கொணர்ந்து, அக்குமரியின் நெற்றிக்கு மேலே, பிறை என அணிவித்தனர். புலிவாயைக் கிழித்து உதிர்த்த அதன் பல் வரிசையை, அக்குமரியின் நிரைத் தாலியாக அணிவித்தனர். புலித்தோலை, மேகலையாக இடையில் உடுத்தினர். அவளைக் கலைமான் மேல் ஏற்றி வைத்து, அவள் கையில் கூரிய அம்பைக் கொடுத்தனர். பாவை, கிளி, காட்டுக்கோழி, மயில், பந்து, கழங்கு எல்லாம் படைத்து வணங்கினர்.

பெண்கள் அவரை, துவரை, எள், நிணச்சோறு, மற்றும் வண்ணம், சுண்ணம், சாந்தம், பூ, நறும்புகை, எல்லாம் ஏந்தியபடி எயிற்றியர் பின்வர பறை குறைச்சின்னம் முதலான வாத்தியங்கள் முழங்க, பின்னே வந்தனர். இவ்வாறு வந்த அனைவரும் அக் கொற்றவை வேடக்குமரியை வணங்கி, பாடல்கள் பாடி ஆடி வணங்கினர். அப்போது, தெய்வமுற்றவளாகிய சாலினி, வேடிக்கை பார்த்து நின்ற கண்ணகியைப் பலவாறு பாராட்டினாள்.

இவ்வாறு வழிபாடு நடந்ததால், தமர் தொழுவந்த குமரிக்கோலத்து அமரிளங்குமரியும் அவர்களுக்கு அருள் செய்தாள். முன்னர் அக் குமரிக்கு அணி செய்தன எல்லாம் சிவனுக்கு உரியன எனக்கூற வேண்டியதில்லை. அப்பாலைநிலம் குறிஞ்சி திரிந்ததும் ஆதலின். குறிஞ்சிக்குரிய சிவத் தோற்றம் புனைந்தனர் என்பதால். குறிஞ்சி வழிபாடு 'சேயோன்' - எனச் சிவ வழிபாடே என உறுதிப்படுகிறது.

இனி அக் குமரியை - கொற்றவையை அவர்கள் எவ்வாறு தொடக்கத்தில் அருச்சித்துப் பாடினர் என்பதைக் காண்போம்.

மதியின் வெண்தோடு குடும் சென்னி
நுதல்கிழித்து விழித்த இமையா நாட்டத்துப்
பவள வாய்ச்சி தவளவாள் நகைச்சி
நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டி வெஞ்சினத்து
அரவு நாண் பூட்டி நெடுமலை வளைத்தோள்
துளை எயிற்று உரகக் கச்சடை முலைச்சி
வளையுடைக் கையில் சூலம் ஏந்தி
கரியின் உரிவை போர்த்து அணங்காகிய
சிலம்பும் கழலும் புலம்புஞ்சீரடி
வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாட் கொற்றவை (12: 54 - 64)

இதில் கொற்றவையைப் பெரும்பகுதி சிவனாகவும் மற்றொரு பகுதியைத் திருமாலுக்குரியதாகவும் புனைவது புலனாகிறது. கொற்றவையைத் திருமாலின் தங்கையாக மட்டுமன்றி, திருமாலாகவே புனைவதும் காணப்படுகிறது. மூன்று நிலம் கலந்த இடத்தில் (குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை) மூன்று தமிழ்க் கடவுளர் வழிபாடும் ஒன்று கலந்து வெளிப்படும் தொடக்கநிலையை, இவ்வேட்டுவவரி மூலம் இளங்கோவடிகள் உணர்த்தியுள்ளார். இதனை நன்கு மனங்கொண்டு சிந்திக்கவேண்டும்.

மதிசூடல், நெற்றிக்கண், நஞ்சுண்டு கறுத்த கழுத்து, மலையை வளைத்துப் பாம்பை நாணாகப் பூட்டிய தொன்மம், பாம்பினை

மார்பில் கச்சாக அணிந்தமை, குலம் ஏந்தியமை, யானைத்தோல் போர்த்தமை, புலித்தோல் உடுத்தமை, எல்லாம் கூறி, ஒரு காலில் சிலம்பும் (பெண் வடிவம்) மறுகாலில் கழலும் (ஆண் வடிவம்) அணிந்தமையும் இறுதியில் சொல்லி முடிக்கப்படுவதில் மங்கை பங்கன், உமையொரு பாகன், எனும் தொன்ம வடிவமும் தொடர்ந்து விளக்கப்படுகின்றன. வடவர் 'அர்த்த நாரசுவர வடிவம்' என மொழிபெயர்த்துக் கொண்டமையால் இதனையும் ஏதோ அவர்களிடமிருந்து பெற்றதுபோல் நினைப்பவர் உண்டு. இவற்றைத் தமிழர் நிலத் தெய்வ வழிபாட்டின் கூர்தலற வளர்ச்சி - பரிணாமம் என்பதற்கு இவ்வரிப்பாடல் நிலைபெற்ற சான்றாகிறது.

மேலும், இதே பாடலில் அவர்கள் இசையுடன் பாடி ஆடுவன வற்றுள், இவை மேலும் அழுத்தமாய்க் கூறப்படுகின்றன. திங்கள் வாழ் சடையாள், திருவ மாற்கு இளையாள் என்பன காண்க. தொடர்ந்து வருவன, ஆடலுடன் கூடிய இசைப்பாடல்கள் - 'வரி' என்பது ஒரு வகைக் கூத்து, ஆடல் வகை. அவ் இசைப்பாடல்களில் இடையிடையே இம் தெய்வ வணக்கங்கள் ஒன்றாக இருந்து பிரிந்து வளர்ந்தன என்று எண்ணும்படியான கருத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியின் உரியடுத்துக்
கானத்து எருமைக் கருந்தலை மேல் நின்றாயால்
வானோர் வணங்க மறைமேல் மறையாகி
ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின்றியே நிற்பாய்

வரிவளைக்கை வாளேந்தி மாமயிடற் செற்றுக்
கரிய திரிகோட்டுக் கலைமிசைமேல் நின்றாயால்
அரிஅரன் பூ மேலோன் அகமலர்மேல்மன்னும்
விரிகதிரஞ் சோதி விளக்காகியே நிற்பாய்

சங்கமும் சக்கரமும் தாமரைக் கையேந்திச்
செங்கண் அரிமான் சினவிடைமேல் நின்றாயால்
கங்கை முடிக் கணிந்த கண்ணுதலோன் பாகத்து
மங்கை உருவாய் மறை ஏத்தவே நிற்பாய்

ஆங்குக்
கொன்றையும் துளவமும் குழுமத் தொடுத்த
துன்றுமலர்ப் பிணையல் தோள்மேல்இட்டு ஆங்கு
அசுரர் வாட அமரர்க்கு ஆடிய
குமரிக் கோலத்துக் கூத்துள் படுமே

இதில் முதலில் சிவத்தொன்மமும் அடுத்து கொற்றவைத் தொன்மமும் மூன்றாவதில் திருமால் தொன்மமும் கலந்து வருகின்றன.

முடிவில் கொன்றையும் துளவமும் கலந்து தொடுத்த மாலையைக் கொற்றவை தோள்மேலிட்டுக் கூத்து ஆடினள் என வருகிறது இவ்வளவும் அக் குமரிக் கோலத்தவளைக் கொண்டு ஆடியவை.

தொல்காப்பியர் நிறைமொழி மாந்தர் கூறிய பல மறை மொழிகள் வழங்கின என்றும் எழுவகை (யாப்பில்) இலக்கிய வகைகளில், மந்திரம், வாய்மொழி என்ற பெயர்களுடனும் வழங்கின என்றும் கூறுகிறார். நம் அருளாளர்களும் மறைகள் பல எனக் கூறுமிடங்கள் உள. வடமொழி மறைகள், அம்மொழிக்குரிய ஒருவகை மட்டுமே. அவற்றில் இங்குக் கூறப்பட்ட. எத்தொன் மமும் துருவித் தடவிப் பார்த்தாலும் காணப்படவில்லை.

தொன்மைமிக்க காலத்தில் தமிழரிடையே காணப்பட்ட இத்தகைய தொன்மங்கள், ஏதோ வரலாற்றுவழிப் பழங்கதைகளில் இருந்து கிளைத்தனவோ என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. தொல்காப்பியர் இசைத்தமிழ் நூல்களை, 'நரம்பின் மறைகள்' என்பதால், இத்தகைய இறைமைத் தொன்ம மறைகளும் இருந்தன என நம்பக்கூடும்.

வடமொழிப் புராணங்கள் பலவும் அவர்களின் வேள்விகள் செல்வாக்கிழந்தபின், தமிழருடன் கூடி, தமிழர் வழிபாடுகளை ஏற்று, தமிழர்களின் மறைகள், தொன்மங்களை, ஆகமங்களைத் தம் மொழியில் ஆக்கிக் கொண்டு, தமிழரிடையே செல்வாக்குடன் வருமானம் தேடி வாழ முற்பட்டதையே காட்டுவனவாகும்.

எனவே, இளங்கோவடிகள் இவ் வேட்டுவ வரிமூலம் அக்காலப் பாலைநில மக்களின் உண்மையான வாழ்வு நெறிகளை நேரிற்கண்டு பாடி, தமிழர்கள் உண்மை உணர வேண்டி இவ்வளவும் கூறியுள்ளார் என எண்ண வேண்டியுளது.

தொன்மங்களை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, அடிப்படைகளை வைத்துப் பார்த்தால், தமிழர்தம் சிவ வழிபாடு, திருமால் வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு மூன்றும் நிலப் பின்னணி வழிபாட்டில் வளர்ந்தன என்பதை யாரும் மறுத்தல் இயலாது.

ஊர் நடு மன்றமும் மர வழிபாடும்

வேட்டுவ வரியில் 'நடுவூர் மன்றத்தில்' சாலினி, தெய்வமுற்று ஆடிய குறிப்பு வருகிறது. (அடி. 11) பழங்காலத்தில் மக்கள் மரங்களில்

தெய்வமிருப்பதாக நம்பி வழிபட்டனர். 'மன்ற மராஅத்த் பேளம் முதிர் கடவுள், கொடியோர்த் தெறுஉம் என்ப' என்பது குறுந்தொகை. மராமரத்திலுள்ள கடவுள் கொடியவர்களைக் கொன்றுவிடும் என்ற அச்சம் பற்றிய குறிப்பு இது. இதிலும் 'மன்ற மராஅத்த' (குறு. 87) என்று ஊர் நடுமன்றம் குறிக்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

மரங்களை வழிபடுவது இக்காலத்தும் நிலவியது. அரச மரத்தைப் புலர் காலையில் சுற்றிவந்து வழிபடும் வழக்கம் இருந்தது. அரச மரத்தையும் வேப்ப மரத்தையும் குளக்கரை போலும் இடங்களில், அடுத்தடுத்து வைத்து வளர்த்து, அவற்றுக்கு மேள தாளத்துடன் திருமணம் செய்து வைத்தனர். அதனால் குழந்தை பிறக்கும் என நம்பினர்.

சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே இத்தகைய பல வழிபாடுகள் இருந்ததைத் தனி ஆய்வாக மேற்கொள்ளலாம். நாம் இங்கு சிலவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறோம்.

தன்னை எதிர்த்து வந்த புலியை, யானையைக் கொன்று, அதன் தோலைக் காயப்போட்டு உடையாக உடுத்திக் கொண்டதொரு காலம். அவ்விலங்குகளை அசுரர்களாகவும் அவற்றைக் கொன்ற வனைத் தெய்வமாகவும் தொடக்கத்தில் உருவகித்தமை புலனாகிறது. தழைகளைப் பறித்துத் தைத்து, இடையே பூக்களை வைத்து, அதனைத் 'தழையுடையாக' உடுத்ததுண்டு. 'ஆவி அன்ன அவிர் நூல்கலிங்கம்' வந்த பிறகும், முந்தைய இவ் வழக்கங்களைச் சடங்குகளின்போது பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

அன்று ஊர் நடுவே நாற்சதுர வடிவில் மேடை அமைத்து அவற்றை மன்றம். பொதியில். அம்பலம் என அழைத்தனர். அதுவே ஊர்ப் பொதுவிடம். அதில் ஆல், அரசு போலும் மரங்களை வளர்த்து வழிபட்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் அதுவே ஊராட்சி மன்றம்; முறைகேட்டுக் குறைநீக்கும் நீதிமன்றமாம் அம்பலம்; மேலும் அங்குள்ள மரமே மக்கள் வழிபடும் கடவுளுமாம்.

இன்றும் நம் திருக்கோயில்கள் பொன்னம்பலம். வெள்ளியம்பலம் எனப்படுவதும், 'பொதுவில் நடமிடும் அரசே' எனப் பாடப்படுவதும், மன்றில் ஆடும் மாணிக்கமே எனப்படுவதும் எல்லாம் அதன் தொடர்ச்சியேயாகும்.

காலப்போக்கில் ஊர்நடு மன்றத்தில் மரங்கள் மழை இடி மின்னல் போன்றவற்றால் அல்லது பழைமையால் முறிந்தும் ஒடிந்தும் போவதுண்டு. சில ஊர்ப்பொதுவில் மரமே இல்லாதும் போவதுண்டு.

அப்பொழுதெல்லாம், அம்மன்றத்தின் நடுவே ஒரு மரத்தறியை வைத்து வழிபட்டுள்ளனர். அந்தத் தறி அடிபெருத்தும், நுனி சிறுத்துமிருக்கும். அது அசையாமலிருக்க, அதனடியில் சுற்றிலும் மண் அணைத்து மேடையாக்கினர். இவ்வாறு மரத்தறியை வழிபட்டதைச் சங்கப் பாடல்கள் தொடங்கி, தேவார காலம்வரை நிகழ்ந்ததாக அறிகிறோம்.

கொண்டி மகளிர் உண்துறை மூழ்கி

அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்

மலரணி மெழுக்கம் ஏறிப் பலர்தொழ

வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில் (பட்டினப்பாலை 246 - 49)

பகைவரை வென்று பிடித்துவந்த, அடிமை மகளிரைக் 'கொண்டி மகளிர்' என்பர். நீருண்ணும் துறை ஊருணிக்கரை. அங்கு நீரினுள் முழுகி, அந்திப்போதில், அணையா விளக்கை ஏற்றினர். அவர்கள் அவ்விடத்தை மெழுகினர். அப்பொதியிலில் இருந்த 'கந்து' (கடவுள்தறி) வின்மீது பூக்களை அணிவித்தனர். அவ்வழிப் போந்த புதியவர்கள் அதாவது வழிப் போவார் பலரும், அப்பொதியிலில் சற்றே இளைப்பாறத் தங்கினர். இவ்வாறு பலரும் அப்பொதியிலில் ஏறி, கடவுளாகிய கந்தினைத் தொழுதனர்.

இதில் 'பொதியில்' (பொது இல்) கந்து, நந்தாவிளக்கு, பலர் தொழுதல் என்பன நினைவில் வைக்கத்தக்கன. இங்கு நச்சினார்க்கினியர் கந்து - தெய்வம் உறையும் தறி என்று எழுதுகிறார். பொதியில் - அம்பலம் என்று அவரே திருமுருகாற்றுப்படையில் எழுதியுள்ளார். (226).

இதற்கு உ.வே.சாமிநாதய்யர் எழுதிய அடிக்குறிப்பில் 'கந்து' என்ற, கடவுளுறையும் தறி பற்றி வருமிடங்கள் பலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

"கந்துடை நிலையினும்" (முருகு. 226). 'அருந்திறற் கடவுள் திருந்துபலிக் கந்தமும்' (மணி. 6 - 60) 'இலகொளிக் கந்தமும்' (மணி. 24 - 162). 'மரம் சேர் மாடத்து எழுது அணி கடவுள் போகலில், புல்லென்று, ஒழுகு பலி மறந்த மெழுகாப் புன்திணை' (அகம். 167). (எழுது என்றால் சித்திரமாக எழுதியது என்பதைவிட, 'சிற்பமாக வடித்த' மரத்தறி என்பது பொருந்தும். சிலம்பில் 'கடவுள் எழுத ஓர் கல் தாரான் எனின்' என்று வருமிடத்து எழுதுதல் என்பது சிற்பமாக - உருவமாக வடித்தல் என்றே பொருள்படும்). 'மாந்தாட் கந்தின் சுரை இவர் பொதியில் அங்குடிச்சீறார் நாட்பலி மறந்த (அகம். 287). 'புதல்இவர் பொதியில் கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து' (307). 'கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிட' (புறம். 52)

இவற்றின் விளக்கத்தையும் சிறிது காண்போம். திருமுருகாற்றுப் படையில் முருகன் உறையும் இடங்களாகக் குறிப்பன, அன்று 'கடவுள்' எனப்பட்ட சிவனுறையும் இடங்களையும் குறித்தது. 'சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப் பூங்கடம்பும் மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்' (225 - 226). சதுக்கம் என்பதே சதுரமான ஊர் நடுமன்றம். சிறிது உயரமாக, நான்கு பக்கமும் எழுப்பப்பட்டிருக்கும். நான்கு பக்கத்தும் தூண்களும் இருந்ததாகப் பட்டினப்பாலையில் ஒரு குறிப்புளது. கடம்பு மரம் - இருந்ததால் இது முருகனுறையும் இடமாயிற்று. இச்சதுக்கத்தில் ஆலமரம் இருந்தால், இதுவே கடவுள் - சிவன் உறையும் இடமாகும். (சங்கப் பாடல்களில் 'கடவுள்' என்ற சொல், பொதுப் பொருளைவிட, சிவனையே குறிப்பது கருதற்பாலது.)

புற்றுடைச் சுவர புதல்இவர் பொதியில்

கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து

உடனுறை பழைமையின் துறத்தல் செல்லாது

பெருங்கல் வைப்பின் மலைமுதல் ஆறே

(அகம். 307)

அன்று வசிக்கும் இடந்தேடி, மக்கள் அடிக்கடி வலசை போயுள்ளனர். இவ்வாறு இடம்விட்டு இடம் மாறும்போது, இவர்கள் வணங்கியதும் ஊர் நடுவே இருந்ததுமாகிய 'கருந்தாட் கந்தத்தில்' இருந்த கடவுளும் போய்விட்டதாம். அதாவது தொழுபவர் இருக்கு மிடத்தே தான் கடவுள் இருப்பார் என்ற கருத்து மிகவும் சிந்திக்கற் பாலது.

மக்கள் போனதால் மண்டபம் போலிருந்த அதில் சுற்றுச் சுவர்களில் மண்புற்றுக்கள் தோன்றிவிட்டன. புதர்கள் மண்டிவிட்டன. அப் பெருவழியிலிருந்த 'பொதியிலில்' மக்கள் போய்விட்ட தால் கடவுளும் போய்விட்டாராம். இப்போது 'கருந்தாள் கந்து' மட்டுமே நிற்கிறது. கருந்தாள் - அசையாதபடி அடியிலிட்ட அணைப்புடன் கூடிய கந்து. (கடவுளுக்கு அடையாளம் இது). கருந்தாள் - வலிய அடிப்பாகம். அங்கு புறாக்கள் வந்து தங்குவது வழக்கமாம். மக்கள் போய்விட்டாலும், வந்து வந்து தங்கி உடனிருந்த பழக்கத்தால் புறாக்கள் வந்து தங்கள் பெட்டைகளையும் அங்கு அழைக்கின்றனவாம்.

மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடல் இன்னும் விரிவாக உளது.

தூங்குநிலை

மரை ஏறு சொறிந்த மாத்தாட் கந்தின்

சுரை இவர் பொதியில் அங்குடிச் சீறார்

நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகை

புரிசை மூழ்கிய பொரி அரை ஆலத்து
ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைப்புறா இரிக்கும்

(287)

ஆண்மரைமான், உராய்ந்ததால், பருத்த வலிய அடியினையுடைய கடவுள் கந்து உள்ள, சுரைக்கொடி படர்ந்த பொதியிலாகிய அம்பலத்தின் கண்ணே, நாள்தோறும் காலையில் கொடுக்கப்படும் பலி கொடுக்கப்படவில்லை. பலி - உணவு, கடவுளுக்குப் பூசைக்கு வைப்பது. இது தமிழர் வழக்காறு. இன்றும் கோயில்களில் ஆறுகால பூசை, மூன்று கால பூசை என உணவை எடுத்துச் சென்று இறைத் திருமுன் காட்டுவதும், பலிபீடம் என முன்பு பலியுணவு வைத்த பீடம் இன்றும் இருப்பதும் அறியத்தக்கன. இங்கு பலி என்பது உயிர்ப்பலி அன்று. அதற்குக் காரணம் அந்த அம் குடிச்சிறாரினர் இடம் பெயர்ந்து போய்விட்டனர். இதனால் இட்டிகை எனப்படும் செங்கல்லால் ஆன பலிபீடம் வெளிறிக் கிடந்தது. அப் பொதியிலின் பக்கத்தே, மதில் போற் சூழ்ந்த அடைப்பினையுடையதும் பொரிகள் பொருந்திய அடியினையுடையதும் ஆகிய ஆலமரத்தின் தனித்த ஒரே ஒரு நீண்ட விழுதை மோதிய கோடைக் காற்று, துணையுடன் கூடியிருந்த புறாக்களை விரட்டியதாம்.

ஆலமரம் விழுதுகளுடன் உயர்த்தோங்கி நிற்பதைச் சிவன் எனக் கருதி, ஆலமர நிழலில் சிவன் உறைவதாகத் தமிழரிடம் ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது.

இது போன்றதொரு கருத்துப் புறநானூற்றிலும் வருகிறது.

இனியே

கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிடப்
பலிகள் மாறிய பாழ்படு பொதியில்

(52)

கந்து என்னும் தறியில், மக்கள் தொழும்போது கடவுள் அதில் அமர்ந்திருப்பதாகவும், அவ்வாறு தொழுவவர் போய்விட்டால், கடவுளும் அக் கந்தினை வெறும் தறியாக விட்டுவிட்டுப் போய்விடும் என்றும் எண்ணும் கருத்து மிகவும் சிந்திக்கத்தக்கது.

மலர்தூவி, மழைவேண்டி கடவுள் பேணிய குறவர் மாக்கள் (புறம் 143), அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப் பெருங்கல் நாடன் (புறம் 158), குறவன் மகள், மன்ற வேங்கை மலர் சில கொண்டு, மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தி, தேம்பலிச் செய்த ஈர்நறுங்கையள் (ஐங். 259) என வருவன பலவும் 'கடவுள்' என்று சிவ வழிபாட்டையே குறிக்கின்றன.

நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவியிணர்ப்
புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும், உடையவை
கடவுள் பேணேம் என்னா. . .

என்று கபிலர் பாடுகிறார் (புறம் 106). புல்லிலை எருக்கம் பூவும் போதும் என்னும் கடவுள் சிவனே என்பது தெளிவு. ஏனெனில் அவன்தானே 'வெள்ளெருக்கம் சடைமுடியான்'. பிறகு வேறென்ன சான்று வேண்டும்?

இவ் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியை திருநாவுக்கரசராகிய நமது அப்பர், கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில், மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

காதன்மையால் தொழும் அடியார் நெஞ்சினுள்ளே

கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே

(திருக்கன்றாப்பூர்த் திருத்தாண்டகம்)

மரவழிபாடு தொடர்ந்து கந்து, தறி வழிபாடாக மலர்ந்தது. சிவபெருமான் தில்லை என்னும் சிதம்பரத்தில் தில்லை மரத்தின் கீழ் உறைந்தவர்; திருவாலவாயாம் மதுரையில் கடம்ப மரத்தின் கீழ் இருந்தவர்; திருவானைக் காவில் நாவல் மரத்தின் கீழிருந்து அருளியவர்; திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பாதிரி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தவர்; திருமயிலாப்பூரில் புன்னை மரத்தின் கீழ் உறைந்தவர்; திருவொற்றியூரில் மகிழ மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தவர். மருத மரத்தின்கீழ் இருந்தமையால் மருதீசர் என்றோ பரியா மருதர் என்றோ அழைக்கப் பட்டார். ஆலங்காட்டில் ஆலின்கீழ் இருந்தவர். காரைக்காலம்மை பாடிய 'ஆலங்காடு' தொன்மை மிக்கதாய்த் தோன்றுகிறது.

ஆரியர்தம் மூல நூல்களாம் வேதம் முதலியவற்றில் காணப்படும் பல அடிப்படைச் செய்திகள் ஒருதிறத்தன.

அவர்கள் தஸ்யூக்கள் - திராவிடர்கள் - தமிழர்கள் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்ட இந்தியப் பழங்குடியினருடன் கலந்தபின் தோன்றிய அவர்களது நூல்கள் பிறிதொரு திறத்தன.

வரலாற்று வழி இவ் வேறுபாட்டை வைத்து, ஆழமாக ஆராய்ந்தான்றித் தெளிவு பெறுதல் அரிது.

ஆரியர்களின் அக்கினி வழிபாடு, வேள்விச் சடங்குகள், அருவ வழிபாடு, அத்துவைதமாம் ஏகான்ம வாதம் போல்வன ஒரு சார்பின.

தமிழர்தம் மரவழிபாடு, கந்து, தறி, வழிபாடு, நடுகல் வழிபாடு, கோயில் வழிபாடு, உருவ வழிபாடு, முப்பொருளுண்மை மெய்யியல் ஆகியன பிறிதொரு சார்பின.

ஆலமர் செல்வன் பற்றிய கருத்து, சங்க காலம் தொடங்கி, தேவார காலம் வரை காணப்படுகிறது.

தமிழர்தம் வழிபாடுகளாகிய இவை வடமொழியில், தமிழர் தொடர்பு ஏற்படுமுன் எழுந்த எந்த நூலிலும் காணப்படாதவை.

வேதங்கள் கூறும் வேள்விகளின் தொடர்ச்சியான உபநிடதங்களில் இருவேறு சாரார் இருந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டோம். தங்கள் வேள்வி தொடர்பான அருவ வழிபாடுகளில் உறுதியாக இருந்தவர்கள்; வேள்விகள் குறையக் குறைய, வாழ்வுதேடி ஆகம நெறிக்கு மாறிக் கொண்டவர்கள் எனப் பிரிந்தவர்கள். எனினும் பொதுநலம் கருதும்போது சேர்ந்து கொள்வர்; தந்தலம் தேடும்போது பிரிந்து செயல்படுவர். பிரிந்து வந்தவர்கள்தான், தமிழர் சமய நெறிகளைச் சமஸ்கிருதமயமாக்கித் தொலைத்தனர்.

ஆகமம் என்ற சொல்லின் முதற்பொருள் 'பழைமையிலிருந்து வந்தது' என்பதே. ஆயினும் தமிழருடையன இயற்கையால் அழிக்கப்பட்டனவும் அயலவரால் அழிக்கப்பட்டனவுமாக, எல்லாம் மறைந்தொழிந்தன.

ஆகம நெறிகளை ஏற்பதிலும் அவர்களுள் இரு சாரார் இருந்துள்ளனர். ஒருசாரார் முற்றிலும் இவற்றை வெறுத்த வேத வைதிகள். பிறிதொரு சாரார், தாம் வாழவேண்டி ஆகமநெறிகளுக்கு மாறிக் கொண்டவர்கள். இந்தக் 'கட்சிமாறி' களாலேதான், தமிழ் ஆகமநெறிகள் பல அழிக்கப்பட்டு சமஸ்கிருதமயமாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தமிழ் ஆகமங்களை அழித்த முதல்நிலை ஒன்று; அடுத்தது சமஸ்கிருத மயமாக்கப்பட்டவற்றிலும் சிலவற்றை அத்தீவிர வைதிகப் பிராமணர்கள் அழித்தனராம். விருப்பு வெறுப்புக்கு ஆளாகும் நிலையினரல்லாத, ஓர் அயல்நாட்டவர், செருமானிய அறிஞர் கூறுவன இவை.

(Unlike most works, the Agamas do not emphasise the supremacy of the Brahmins, so the Brahmins may will have opposed them - H. W. Schomerus, Saiva Siddhanta, M. B. Publishers, Delhi, 2000).

இத்தகைய குழப்பங்களிலிருந்து தமிழ்நெறி மீட்கப்பட வேண்டும்; தமிழர் சமய நெறிகளும் மீட்டுருவாக்கம் பெற்றுத் திருக்கோயில் வழிபாடுகளில், சட்டப்படியான சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதே எம் விழைவு.

ஆலமர் செல்வன் வழிபாட்டுத் தொடர்ச்சி

வடமொழி மூல வேதத்தில் காணாது தமிழ் நூல்களில் மட்டுமே மிக விரிவாகக் காணப்படும் ஆலமர் செல்வனாம் சிவன்பற்றி, மேலும் நுட்பமாக ஆராய வேண்டும். இது முன்பு கூறிய தமிழர்தம் மரவழிபாடு, கந்து (தறி) வழிபாடு ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியாகும். சங்க காலந்தொட்டு, பத்திமை இயக்க இலக்கிய காலம் வரை இதன் தொடர்ச்சி காணப்படுகிறது.

1. ஆலமர் கடவுள் அன்னநின் செல்வம் (புறம். 198)
2. ஆலமர் செல்வர்க்கு, ஆய் வள்ளல் நீலநாகம்
நல்கிய கலிங்கம் தந்தது (சிறுபாண். 97)
3. ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ (முருகு. 256)

பெரிதும் சிவபெருமானின் மகன் முருகன் என்று திரும்பத் திரும்ப வருவதிலும் ஒரு குறிப்புள்ளது. இரண்டும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரே வழிபாடானதுண்டு.

4. ஆலமர் செல்வன் அணி சார் பெருவிறல்
போலவரும் என் உயிர் (கலி. 87 - 7)

தலைவி தன் மகனைப் பற்றிக் கூறுவது. பெருவிறல் - மிக்க சிறப்புடைய முருகன்

5. ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன் விழாக் கால்கோள் (கலி. 83)

இதுவும் தலைவி கூறியது.

6. ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் (சிலம்பு - குன்ற)
7. ஆலமர் செல்வன் மகன் (மணி. 3 - 144)
8. நான்மறை முதுநூல் முக்கண் செல்வன்
ஆல முற்றம் கலின்பெறத் தைஇய
பொய்கை சூழ்ந்த பொழில் மனை மகளிர் (அகம். 181)

ஆலமர் கடவுளின் வழிபாட்டிடத்து முற்றத்தை, மகளிர் மெழுகித் தூய்மை செய்து அழகுபடுத்தினராம். அது ஒரு பொய்கை சூழ்ந்த இடத்தின் பக்கத்தது என்பதும் கருதற்பாலது. இதில் வரும் 'நான்மறை முதுநூல்', அவ் ஆலமர் செல்வன் அருளிய தமிழ் மறையாதல் வேண்டும். பிரம்மாவின் மகன்கள் சனகாதி முனிவர் நால்வர்க்கு

ஆலமர் செல்வனாம் சிவன் அருளினான் எனப் புராணங்கள் எழுதி விட்டால் அவை தமிழ் மறைகள் ஆகாது போய்விடா. மேலும் இக் கடவுளைத் தென்னாட்டுத் தமிழர்க்குரியவர் என்ற பொருளில் தட்சிணாமூர்த்தி எனப் புராணம் கட்டினர். அதை நம் தமிழர் தென்திசைக் கடவுள் - தென்முகக் கடவுள் என மீண்டும் தமிழாக்கி மகிழ்ந்தனர். இவை எல்லாவற்றையும் எண்ணிப் பார்ப்பதற்கு நம் தலைவர்களுக்கு போதிய அறிவில்லை என்று கூறமுடியாது. 'என்ன? ஒதிவிட்டுப் போய்விட்டானா?' என்று ஏமாற்றி விட்டு ஓடியவனைக் கூறுவது ஒரு பழமொழி. நம் தலைவர்களுக்கு அருகிலிருப்பவர்கள்தான், சிறிதளவுகூடச் சிந்திக்க விடாமல் மூடி மறைத்து விடுகின்றனர்.

1. ஆரூரர், 'மறை நான்கும் கல்லால் நிழற்கீழ்ப் பன்னிய எங்கள் பிரான்' என்று, திருப்பழமண்ணிப் படிக்கரைப் பதிகத்தில் பாடுகிறார். வடமொழி வேதங்களின் தோற்றம் பற்றிய வரலாறு முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு ஆலமர் செல்வன் - சிவன் அருளியவை வேறு.

2. அன்று ஆலின் நிழற்கீழ் 'அறம்' நால்வர்க்கு அருள் புரிந்து' -
ஆரூரர் (திருக்கடவூர்)

3. கோதில் மாதவர் குழுவுடன் கேட்பக்
கோல ஆல் நிழற்கீழ் அறம்பகர
வேதம் செய்தவர் எய்திய இன்பம்
யானும் கேட்டு நின் இணையடி அடைந்தேன்
நீதி வேதியர் நிறைபுகழ் உலகில்
நிலவு தென்திரு நின்றி யூரனே (ஆரூரர், திருநின்றியூர்)

இப்பாடலில் 'வரும் சொற்கள் ஆராயத்தக்கன. நால்வர் மட்டுமன்றி, மாதவ முனிவர்களின் குழுவினர் கேட்டனராம். 'நீதி வேதியர்' - இன்றும் உளர். புரோகித வேதியர்களைத் தவிர்த்து, 'இது 'சிவவேதியரைப்' பிரிப்பதுபோல் உளது.

அருந்தவ மாமுனிவர்க்கு அருளாகியொர் ஆலதன்கீழ்
இருந்து அறமே புரிதற்கு இயல்பாகியது என்னைகொலாம்?
-ஆரூரர் (திருநாகேச்சுரம்)

ஆலினிற் கீழிருந்து ஆரணம் ஒதி - திருநாவுக்கரசர் (திருக்கடவூர்)

திருநாவுக்கரசர் தரும் செய்தி ஒன்று இன்னும் விரிவாக இதை ஆராயத் தூண்டுகிறது.

விரித்தாணை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்

புரித்தாணைப் பதம் சந்திப் பொருளுருவாம் புண்ணியனை

(திருக்கச்சியேகம்பம்)

என்று பாடும்போது, மறைகள் பல என்பதை நிறுவுகிறார்.

மாலடைந்த நால்வர் கேட்க நல்கிய நல்லறத்தை

ஆலடைந்த நீழல் மேவி அருமறை சொன்ன தென்னே

சம்பந்தர் (திருச்சேய்ஞலூர்)

அறங்கிலரும் நால்வேதம் ஆலின்கீழ்

இருந்தருளி

சம்பந்தர் (திருமுதுகுன்றம்)

ஆலின்கீழ் அருளியவை 'அறம்' எனும் மறைகள் என்று குறிப்பிடப்படுவதும் எண்ணத்தக்கது. சேக்கிழார் திருவாக்கில் 'தூமறை பாடும் வாயான்' என்றது இதனையே; இதுவே தூய தமிழ் மறை.

மாணிக்கவாசகரும் இதைப் பாடுகின்றார்.

நன்றாக நால்வர்க்கும் நான் மறையின் உட்பொருளை

அன்றாலின் கீழிருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் காணே

அன்றாலின் கீழிருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் ஆயிடினும்

கொன்றான் காண் புரமுன்றும் கூட்டோடே சாழலோ

இதன் தொடர்பான அனைத்தையும் தொகுத்தல் இங்குக் கருத்தன்று. இதனையும் வடமொழியினர் ஓர் உபநிடதம் என்றும் புராணம் என்றும் தங்கள் மொழியில் எழுதி வைத்திருப்பர். உலகிலேயே கருத்துத் திருட்டுக்குத் தயங்காத கயமைக்குணம் தான், நம்மைக் கடும் சீற்றம் கொள்ளத் தூண்டுகிறது.

பல்வேறு கருத்துக்களுக்கான வேரும் விழுதுகளும் தமிழில் உள என்று காட்டுவதற்குத்தான், நாம் சான்றுகளை அடுக்கித் தந்துள்ளோம்.

தமிழண்ணல் வழங்கும் விழிப்புணர்வுப் பேரியக்கம்

- 1) சிவ வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
- 2) வேதமும் ஆகமமும்
- 3) தமிழில் வழிபாடு - குழப்பமும் விளக்கமும்
- 4) இறைவன் இறைவி பெயர் மாற்றம்
- 5) வடமொழியின் செல்வாக்கும் இருக்குவேதத் தோற்றமும்
- 6) இருக்கு வேத சாரம்
- 7) யஜுர் சாம வேத சாரம்
- 8) அதர்வ வேத சாரம்
- 9) சேக்கிழார் திருவுள்ளம் - சண்டிசர் வரலாறு
- 10) சேக்கிழார் திருவுள்ளம் - மனுநீதிச் சோழன் வரலாறு

கிடைக்குமிடங்கள்

- 1) மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
- 2) ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை.
- 3) பாரி நிலையம், சென்னை.
- 4) விஜயா பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்.
- 5) உமா பல்பொருள் அங்காடி, சேலம்

விழிப்புணர்வுப் பேரியக்க நூல்களைச்
சுழற்சி முறையில் வெளியிட விரும்புவதால்
உடனுக்குடன் விற்றுமுதல் கிடைக்கவும்
சலுகை விலையில் வெளியிட்டுப் பரப்பவும்
ஒல்லும் வகையில் எல்லாம் உதவ விரும்புவோர்
தொடர்புகொள்ள வேண்டுகிறோம்.

தமிழண்ணல், ஏரகம், சதாசிவ நகர், வண்டியூர்ச் சாலை, மதுரை - 625 020
0452 - 2533792, 94430 64749.